

repertoár malé scény

přináší v 6. č. (ročník 2 - 1964) mj. nové povídky J. Suchého, J. Škvoreckého
a I. Vyskočila a úspěšné písničky z televizních a rozhlasových soutěží

IDEÁLNÍ ČLOVĚK

Musím se vám svěřit: V poslední době jsem byl velmi nespokojen sám se sebou. Zjistil jsem totiž, že málo čtu. Sem tam na ulici nějaký nápis, nějakou firmu, ale jakmile přijdu domů, tak jako když utne. A to je chybal Člověk má hodně čist, protože jedině tak se něco dočte.

Naštěstí jsem si to uvědomil a začal jsem se ohlížet po nějaké té knize. A skutečně jsem ji našel. Byla to útlá zelená knížka a měli jsme s ní vypodložen kotel v prádelně, aby se nekeřval. Manželka původně nechťela knihu vyndat, teprve když jsem ji začal kroutit ruku, změnila svůj názor.

Slibil jsem, že po přečtení vrátím knihu původnímu účelu — čímž bylo myšleno vypodložení kotle — a odnesl jsem si knihu do bytu. Oprášil jsem desky a objevil se mi název: Ideální člověk. Byla to filosofická záležitost. Jakýsi Králík zde vlastním nákladem vytýčoval svůj ideál člověka, oprostěného od všech marností a nepravostí, člověka šlechetného a čestného. A tak jsem se dověděl, že v ideálním člověku se podle Králíka snoubí krása fyzická s hlubokou moudrostí, že ideální člověk chodí zpřima a s dychtivými očima, že je vegetarián a že kromě toho vlastní i první Králíkův spis — Cesta k cíli.

Vzpomněl jsem si, že i druhá strana kotle je čímsi vypodložena. Začalo nové přesvědčování manželky. Na otázku, kdo je víc, zda já nebo kotel, podezřele zaváhala, ale pak řekla, že já — pokud nepere. Momentálně ale prala a tak mi bylo jasné, že kniha zůstane kotlova.

Dopadlo to tak, že jsem zašel ke knihkupci koupit novou knihu na vypodložení kotle. Knihkupec se rozzářil, takových že má plno. Zavedl mě do skladu, kde byly stohy zaprášených knih, jejichž tituly jasně přesvědčovaly, že nejde o bestsellery. Knihkupec blekotal, že najdu určitě tu pravou velikost a že budu za-

ručeně spokojen. Skutečně jsem si jednu knihu vybral a knihkupec mi přidal ještě jednu zdarma, protože takových zákazníků si prý musí vážit. A tak jsem získal dvě podložky pod kotel a oba Králíkovy spisy byly mé. I manželka si libovala, protože nové knihy měly tuhé desky a kotel se do nich nebořil.

V následujících dnech jsem důkladně prostudoval Cestu k cíli i Ideálního člověka a poněkud jsem zneklidněl. Taková... podivnost. Znova jsem si přečetl oba spisy a pak ještě jednou, abych měl jistotu. Leč — bylo to úplně jasné. V nádherné postavě ideálního člověka jsem zcela bezpečně poznal sebe. Vysoký... statný... s mírně přesunutou bradou... mírný a důsledný... láska ke zvířatům a k dětem... idol žen a miláček nadřizovaných... ano, to jsem já.

Život kolem mne plynul dál, nikdo jakoby netušil, že v prostínské ulici na Orechovce se tyčí ryzí člověk. Cítil jsem potřebu to rozhlásit. Ne z ješitnosti — ideální člověk přece nemůže být ješitný. Spíš z pocitu absolutní otevřenosti, o které se zmiňuje Králík ve dvanácté kapitole. Ale zkuste říct lidem, že jste lepší než oni! Raníte některé tím, že v nich vzbudíte komplexy méněcennosti, jiní raní vás tím, že popadnou něco, co je po ruce... Ne, oni sami musí tuto skutečnost odhalit! A proto jsem se rozhodl, že budu Králíkovy knihy půjčovat tak dlouho, dokud se nerozpadnou.

Můj přítel Stanislav se trochu vzpouzel, když jsem mu vnucoval oba svazky. Bylo mu třeba naznačit, že jeho paní by se jistě podivila, kdyby se dověděla, že on, přítel Stanislav... Nemusel jsem ani dokončit větu a Stanislav ochotně knihy přijal a dokonce v návalu horlivosti sám od sebe slíbil, že si je přečte.

Za týden se objevil znova, že jako už si to přečetl a že tedy knihy vrací. Okamžitě jsem postřehl, že přítel Stanislav

není ve své kůži. Byl velmi nervózní a mluvil přerývaně. Prohlásil knihy za pozoruhodné a vrátil mi je s jakýmsi ostychem. Přivedl mě tím trochu do rozpaků. Snažil jsem se nasadit masku skromného a pokorného giganta, ale vyšel mi spíš bohorovný trpaslík. Mé lidské kvality mi připadaly jako nové šaty. Byly krásné, ale nedovedl jsem v nich ještě chodit. A Stanislav koktal, zatím co já rudl. Dověděl jsem se, že Králík je největší světová osobnost, hned vedle Buddhy a Suverova. A pak mi Stanislav tichým hlasem svěřil, že v postavě ideálního člověka poznal sebe.

Po čase jsem se zotavil z nepříjemného duševního otřesu a vyhlédl jsem si novou oběť. Byla to slečna Zdenička. Nejprve si nechťela půjčit knihy, že jí na čtení nezbývá čas, ale pak jsem se uchýlil k malé lži (i ideální člověk může lhat, pomáhá-li tím dobré věci) a prohodil jsem, že je to koneckonců pravda, ty

knihy že jsou spíš pro pány a že slečna Zdenička by se ještě mohla zkazit. Zavedl jsem řeč na jiné téma. A když slečna Zdenička se chystala k odchodu, přesně podle mého očekávání prohlásila velmi lhostejným hlasem, že si třeba ty knížky půjčí, protože zítra nemá v kanceláři co dělat a že ji zajímá, jakým slohem může být taková literatura psána.

Po několika dnech mi knihy vracela. Opět rozpaky na obou stranách. A pak mi řekla, že dobře ví, proč jsem jí knihy půjčil a že mně děkuje, protože jinak by se možná nikdy nedověděla, že je ideální ženou.

A pak během příštích let ze třiceti osmi čtenářů označili všichni sebe za ideálního člověka a usvědčili se tak z nekritičnosti a egocentrismu. Ubožáci. Se všemi jsem přerušil další styky a nemám už nikoho, komu bych Králíkovy spisy půjčil. Ale je to tak nakonec v pořádku, stejně si v nich denně listuju.

Jiřina Hauková

NĚCO ZE ZATEMNĚNÝCH OKEN

Něco ze zatemněných oken

zůstalo v nás,

nedívat se rovnou do očí sedmikrás,

jít do biografu, k televizorům,

k automobilům,

posněžit se novinami,

místo přátelství, jež se neuskutečňují,

utéci k věcem,

k jistotě, která nezraňuje.

Je tu něco, co stoupá z kostelů

jako z nemocnic,

co se zalyká

a touží po úlevě,

něco, co útočí z telefonů

a rozechvívá řasy sluchu.

Perpetuum mobile

motorů a chodců

v ulicích měst —

sevržení časem

píchaček, rádiových signálů a tramvaj,

časem této civilizace

dobré či špatné, —

ale to už nezjistíme.

Je tu něco, co zauzluje lidi,

rozplést to

v nepokrytost vztahů,

v čistotu dětské duše,

ale my všichni jsme slabí

v tomto větru zkrváceného světa,

který duje do nás

ze všech stran.

OPILÁ BÍLÁ MYŠKA

Píseň z repertoáru W. Matušky a K. Štědrého

Hudba: Jiří Šlitr / Text: Jiří Suchý

Foxtrot moderato

mf E^b B^b7 E^b6 D^b7 *rit.*

Trá- rá - rá - rá - trá-rá-rá - trá-rá-rá - rá

A^bmi B^b7 E^b *Boogie-woogie* *mf* B^b7

rá - rá-ra.

1. Bílá myška v de-li-ri-u vidí stále před o-či-ma
2. Da-li jsme jí dopastičky slani-nu a na sla-ni- nu
3. Nechci vidět, jak se trá-pí, obraz ten chci zapomenout,

E^b A^b7 E^b A^b D^b6 F^b7

samé li-di, samé li-di, bílá myška o- pi- lá. U-pře-ně před
kapku ginu, kapku ginu, a-by sousto za-pi- la. A teď chudák
proto piju, proto piju, proto pi-ju ze všech sil. Na zdraví té

E^b6 $C7$ Fmi $G7$ Cmi $F9$

se-be ci-ví bí-lá *myš-ka na mol zpitá, velice se tomu di-ví.
v pasti le-ží, dě-sí ji při- zra-ky lidí, které v de-li-ri-u vi-dí.
myšky pi-ju tak dlouho, až v de-li- ri-u desetjinných myšek vidím

f B^b7 *Rubato* E^b *mf* D^b7 A^bmi B^b7 E^b *Boogie-woogie*

1. - 2. Kéž by by-la ne-pi- ta, kéž by byla ne- pi- la.
3. Kéž bych se byl ne-o - pil, kéž bych se byl ne- o-

E^b D^b9 *mp* $H7$ *p* E^b

pil. Ne-o- pil, ne-o- pil, ne- o- pil.

Docházejí-li *prostředky*, sáhne se obvykle ke *krajním* opatřením.

Jeho záliba ve slovních hříčkách šla tak daleko, že si dal na prsa *vytětovat strýce*.

KAREL TRINKEWITZ

Z REPERTOÁRU TZV.

VASKO POPA

Jenom si mně padni na mysl
Moje myšlenky ti rozškrábou tvář

Jen se přede mnou objev
Moje oči se na tebe rozštěkají

Jenom otevři ústa
Mé mlčení ti rozbije čelisti

Jen se mi připomeň
Mé vzpomínky ti rozmetají půdu pod nohama
Tak daleko to mezi námi došlo

1

Vrať mi moje hadříky

Moje hadříky z čistého snu
Z hedvábného úsměvu z proužkované předtuchy
Z mé krajkové tkáně

Moje hadříky z puntíkové naděje
Z žíhané touhy ze strakatých pohledů
Z kůže mé tváře

Vrať mi moje hadříky
Vrať mi je když tě o to pěkně prosím

DIVADLA POEZIE VUS*

4

Ven z mého zazděného nekonečna
Z hvězdného kruhu kolem mého srdce
Z mého sousta slunce

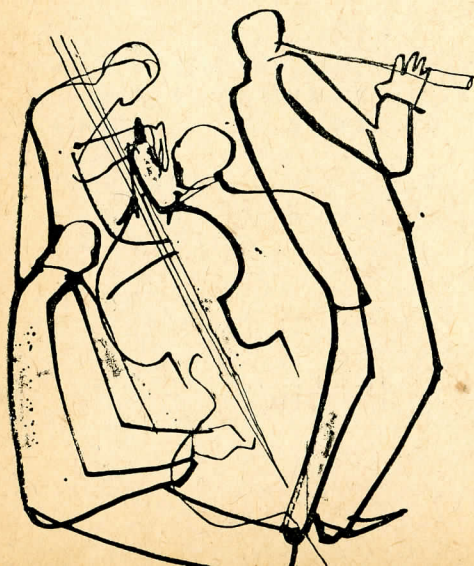
Ven ze směšného moře mé krve
Z mého přílivu z mého odlivu
Ven z mého mlčení na souši

Ven řekl jsem ven

Ven z mé živé propasti
Z holého otcovského kmene ve mně

Ven jak dlouho budu ještě křičet ven

Ven z mé hlavy než se rozletí
Ven proboha ven

* Vysokoškolský
umělecký
soubor

Ty řekneš panenky
 Ale já je koupám ve své krvi
 Oblékám je do hadříků své kůže

Konejšky jim dělám ze svých vlasů
 Kočárky ze svých obratlů
 Vlaštovky ze svých obočí

Dělám jim motýly ze svých úsměvů
 A divokou zvěř ze svých zubů
 Aby lovily aby zabíjely čas

Jakápak je tohle hra

Ať máš černý jazyk černé poledne černou naději
 Všechno černé jen moji hrůzu bílou
 Ať tě můj vlk chňapne pod hrdlem

Ať je bouře tvým lůžkem
 Má můra poduškou
 Bez konce ať je tvé upíří pole

Ať máš plamenná sousta a voskové zuby
 Jen si přežvykuj žroute
 Přežvykuj do libosti

Ať máš němý vítr němou vodu němé květiny
 Všechno němé jen moje skřípění zubů hlasité
 Ať se ti můj jestřáb zatne do srdce

Ať si tě opláče matka hrůza

13

Nehrej si stvůro

Schovala jsi nůž pod roušku
Překročila čáru nastavila nohu
Zkazila jsi hru

To aby se nebe nade mnou převrhlo
To aby mi slunce rozbilo hlavu
To aby se mi poztrácely hadříky

Nehrej si stvůro se stvůrou

Vrať mi moje hadříky
Já ti vrátím tvoje

*(Z cyklu Vrať mi moje hadříky
přeložil Luděk Kubišta za jazykové spolupráce
Ireny Wenigové)*

JAN NAVRÁTIL

CANTO AMICO

Stoklasa bylo jméno mého přítele než ho pověsili
měli ho za loupežného vraha což mu dokázali tak
nezvratně

že mu to zlámalo vaz
Když už měl kravatu na krku
a než mu naběhly žíly
vykřikl

Ať žije
Ale protože smrt mu šla těsně v patách
zapomněli se ho zeptat kdo
ať žije

Měli zato
že Stoklasa

IVAN HANOUSEK

ČTVRTÝ POLIBEK

Poezie
plná těch nejušlechtilejších citů
ve mně vzbuzuje
ten nejušlechtilejší vztek
na všechna ta srdce která se nedají použít
na všechny ty hvězdičky které se nedají použít
na všechny ty kytky které se už nedají použít
a na všechny ty básníky kteří byli
a psali přede mnou
o srdcích hvězdách různých
takže já (pln lásky očí rtů)
musím psát
o aortě
(s velmi pravidelným krevním tepem)
o podzemnici olejné
(s velmi sytými plody)
a o červeném krému
který se mi zachytil při čtvrtém polibku
na velmi šilhavém místě nosu

JAROSLAV ZBYNĚK KARABEC

A HROUDY VŮBEC

Rozladte všechny klavíry na světě
a hrajte na ně řinčivé marše
a pochodujte na místě až do úplného zblbnutí
jenom třeskatý intelekt
ať se vznáší jako duch svatý nad vodami
nad bezbřehými vodami
té šlechetnosti a ušlechtilosti
a neskonale dobroty
(nemusíte žít dobře stačí šikovně)
Ať žije rodná hrouda
a hroudy vůbec
můžeme jimi po sobě házet

Vysokoškolský umělecký soubor *

JAROSLAV ZBYNĚK KARABEC

POZOR NEKLOPIT

Čekáte na své sny?

To se načekáte

Ale

Nezavěšujte Jste v pořadí

Rozvažte pracovní poměr a tkaničky u bot

a lehněte si na gauč

Ale rozvažte jak dlouho si smíte hovět a snít

Zdály se mi

úsměvy s proslou záruční lhůtou

které už fungují jen setrvačností

a takové ty malé pošetilosti

o gotických obloucích rukou

a o tom že poslední dnové Pompejí mohli být

rozumnější

kdyby se předem tušilo co a jak

To všechno v jedné bedně snů s nápisem

Pozor Neklopit

Ať ještě dlouho nenajdu snítku

na tvůj hrob, Jene Ratkine

JAROSLAV ZBYNĚK KARABEC

POKUŠENÍ JISTOJISTOTY

Pro každý případ
je tu pevná měna
JISTOJISTOTA
svatostánky poezie
a blahomravy krásníků-kuřiplachů
že v poezii je nevhodné
hubácet a brblat kostřbatiny

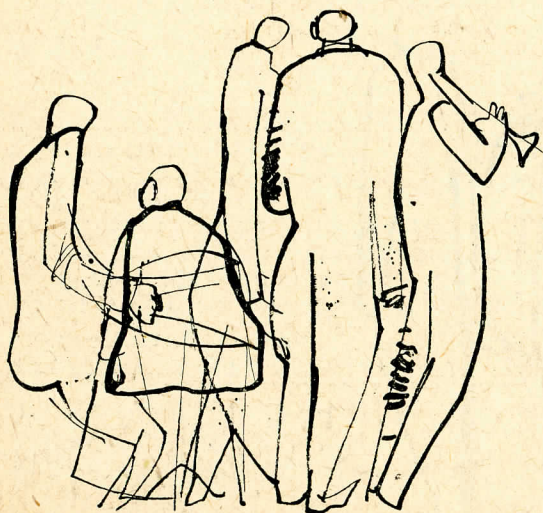
Heslovat v hladkých rýmech
— Mráz jíní okna —
to je JISTOJISTOTA

a co dál?

Převracet svatostánky poezie
a bořit jistojistoty
v tornistře žebráckou hůl
sám jako hadr na holi
kterou nade mnou zlomili

Odjistit JISTOJISTOTU
a hodit, daleko.

*(Z textu appealového pořadu
Pustošení parádních pokojů)*

Kresby
na str. 5, 9 a 10:
Svatoslav Böhms

SVĚTOVÁ KAPELA

[I. cena v mezinárodní rozhlasové soutěži 1963]

Hudba i text: Donald Phillips [Český text: Iva Fischer]

Vivo

E^b F⁹ Cmi7 F7 B^b7 B^b9 B^b7₆

At jsi černoch nebo Ind. Turek nebo Dán, Španěl, Řek či In-di-
 Ev'ry bo-dy in the world wants a peaceful life, we all want it free from

E^b Fmi7 B^b7 B^b F⁹ Cmi7 F⁹ B^b Cmi

án, - jest-li ctíš svou planetu a máš li-di rád, zpívej s námi
 strife. Tho' we may live far a-part we all feel the same that is why this

Cmi F7 B B^b7 Cmi B^b7 E^b B^bdim Fmi7 A^b B 7

dneska tu-hle- tu: - Refrén Jdem svě- tu k tan - ci hrát,
 song comes from my heart: - We're all one fa - mi- ly,

Fmi7 A^b B^b9 B^b7 E^b B^b7 E^b E^b7 A^b

všem par-tám dá - me mat, jed na to mů - žeš
 bro - thers and sis - ters I give my hand to

A^b E^bdim E^b A^b C7 Gdim Fmi B^b7 E^b B^bdim

vzít, že nám to bu - de znít. - Tlouct bu-bny
 you with friendship good and true. - We may not

Fmi7 A^b B^b7 Fmi7 A^b B^b9 B^b7 E^b B^b7 E^b7

pů - jde Jacques, Joe bu - de trum - pe - ták, já
 speak the same but we are all the same you

A^b A^b E^bdim E^b Cmi7 Fmi7 B^b7 E^b

zmáč- knu klá- ri-net a už to mů - že jet. Kdyby
 live and love like me we're all one fa - mi- ly. There is

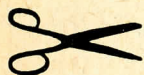
B^b Cmi7 F7 B^b B^b Cmi7 F⁹ F7 B^b

chy- by, co nás dě- lí, - mě-ly zů- stat tak. jak jsou,
 joy when you are sha- ring - throw a-way all hate and greed,

B^b Cmi7 F7 B^b B^b Cmi7 F⁹

- k če-mu by-chom vhlavách mě - li, - šedou ků- ru moz- ko-
 - when you know some one is ca - ring, - then you have no fear of

Cm7 B7 Bb7 Eb Bbdim Fmi/ Ab Bb7 Fmi7 Ab
 you? - K ban - ju si stoup - ne Jacques, Joe
 need. - Join hands with me and sing let's
 Bb9 Bb7 Eb Bb7 Eb Ab Eb Ab Ebdim
 bu - de trum - pe - ták, Hans při - jde á - čko dát a
 make the raf - ters ring! Hap - py we'll al - ways be, like
 Eb Cm7 Fmi7 Bb7 Bbm6 C7 C9 1Fmi7 Bb7 Eb Fmi7 Bb7
 kdo má hud - bu rád - ten mů - že sná - mi hrát!
 one big fa - mi - ly, we're all one fa - mi - ly!
 2Ab Fmi Bb7 Eb
 mů - že sná - mi hrát!
 all one fa - mi - ly.

... Z DIKOBRAZU

Nemůžeme-li jinak, dejme do pořádku alespoň náš pravopis: pišme vozovky v uvozovkách.

Nejlepší výchova dětí: opatřit jim dobré rodiče.

Někteří lidé jsou velcí jenom proto, že ti okolo nich se dělají malými.

Tajemství úspěchu některých lidí: mýlit se, třeba nahlas, s většinou a zamlčovat pravdu, když ji mají proti většině.

Spokojil se se světovým názorem, neboť svůj nikdy neměl.

O mnohých lidech se nemůže nikdy vědět, co udělají; o mnohých ani co udělali.

Zvuk se šíří nahoru. Ale poslouchá se vždycky jenom dole.

BÍLÝ KLAPKY

[Z vítězných písní soutěže Hledáme písničku pro všední den 1964]

Hudba: Karel Mareš / Text: Jaromír Kinský

Tempo di blues

mf D A^b7/5^b Emi7 A7 D

Já všude kolem sebe slyším říkat samý: "dobřejtro, blues, ahoj, jak se

D7 G G[#]dim D Hmi7 F[#]mi C7

máš?" Já všude kolem sebe slyším říkat samý. "dobřejtro, blues, ahoj, jak se

H9 E9[#] H9 E9[#] A7

máš?" Co děláš prá-vě teď, pojď teda nakus řeči a ně-ja-kou tu skleničku si s námi

D Fdim Emi7 D C A7 D A^b7/5^b Emi7 A7 D

dáš." Tak už jsem z toho všeho jako praště-ná, je toho vážně na mne trochu

D7 G G[#]dim D Hmi7 F[#]mi C7

moc, tak už jsem z toho všeho jako praště-ná, je toho vážně na mne trochu

H9 E9[#] H9 E9[#] A7

moc. Copak se mů-že hrát jenom po černých klapkách na starý pi-á-no blue notes po celou

D G D G D Tempo di foxtrot

noc? Ty všichni, co tykaj blues, by se di-vi-li, kdyby tak Handy, ten starý chlá-

D7 G7 D

pek, ty všichni, co tykaj blues, by se di-vi-li, kdyby tak Handy, ten starý chlá-

D7 G7 A7 G7 A7

pek, přišel k nim ke stolu politým od piva, a řek' jim, že má dost černých kla-

D G7 A7 A7/5[#] D D7

pek. Že tomu blues - houby ro-zu-měj; vá-žení, tak co mu

G7 A7 A7/5 D G7 A7 A7/5[#]

tykaj? Ať jdou zas dál, když tomu blues houby ro-zu-

$Bb7$ $A7$ D $A7$ D
 měj; vá-žení, čo tedy tykaj, ať jdou zas dál. - Pak by sed-
 $A7$ $G\#dim$ $A7$ D $Fdim$
 k pi-á-nu a jen po bílých klapkách by to starý. pravý -
 $Emi7$ $A7$ D $G\#dim$ $Emi7$ $A9$ D
 blues do rá-na hrál. -

Fotografie na obálce, na stranách 11, 15 a na dvoustraně 24—25 pořídil Zdeněk Jermář

ÓCH, KUSEJR, TO BYL TALENT !

Tak tedy Kusejr. Ano. To byl už tenkrát takový mimořádně běžný talent. Nebo snad běžně mimořádný? Zkrátka talent. Vzpomínáte, jak jednou se pan učitel ptal, kolik že je jedna a jedna, a vyvolal Kusejra. A Kusejr s důkladností sobě vlastní řekl dvě. Ano, to řekl. A potom se Kusejr ještě k tomu, že jedna a jedna jsou dvě, rozhovořil. To Kusejr mívál ve zvyku, že když byl tázán, tak se k tématu rozhovořil. A jak tak hovořil o tom, že jedna a jedna jsou dvě, tak jedna pomenáhlu přestávala být tak docela jednou a stala se z ní skorojedna, bylo to, že skorojedna a skorojedna jsou bezmála jako dvě, pak jedničky během hovoru zmizely a bylo to, že jako trochu a trochu je trochu víc a Kusejr stále o tom tak hezky hovořil, až vycházelo, že štipec a štipec je trochu, a když konečně dohovořil, tak z toho, o čem hovořil, nezbylo dočista nic. Proto dohovořil. A nikdo taky nevěděl, o čem to vlastně mluvil a co jsme to poslouchali.

To byl ten jeho mimořádně běžný talent. Všechno, o čem hovořil, rozměľňoval, a rozměľňoval, až to dokonale rozměľnil a nezůstalo z toho nic. Ještě štěstí, že mluvil, jen když byl tázán a jen o tom, nač byl tázán. Jinak nevím, jak by to s námi dopadlo.

Nebo pamatujete, jak když mluvil o Komenském, tak jsme se všichni dusili a sotva na sebe viděli mračnem prachu, který nadělal z té gipsové busty? Podobně dopadl Archimédův zákon. Z toho zůstala jen ta kapalina. A z Londýna nadělal 1000 Benešových. O třicetileté válce pak hovořil s takovým zaujetím, že když ho pan profesor Houk konečně zarazil, zůstalo z třicetileté války jen asi 130 000 dvouhodinových hospodských rvaček, které se semlely někde mezi Stockhol-

mem a Vraným nad Vltavou a které jako historické události vůbec nestály za řeč.

Jo, jo, to bych mohl ještě jmenovat případů.

Ono to s Kusejrem došlo tak daleko, že už se ho radši ani nikdo na nic neptal. A tak Kusejr jen tak seděl v lavici a zíral před sebe, zkrátka vegetoval, a už to vypadalo, že asi bude muset zanechat studii, a taky by ho asi byli vyšoupli do praktického života, kdyby býval Kusejr nezachránil tím svým talentem samotného pana ředitele. Když zachránil pana ředitele, tak ho nechali nerušeně vegetovat až k maturitě, a tu maturitu taky šťastně složil.

Jak to bylo se záchranou pana ředitele! To tenkrát pan ředitel Runtl prohýřil se slečnou Jájou koně na děl s madly a bradla o vysoké žerdi. Žactvo bylo nuceno cvičit prostrná nebo lézt po kladině. Ale jednoho dne přišla inspekce, ptala se po tom koni a po bradlech, pan ředitel nevěděl, jak z toho, tak prohlásil panu inspektorovi, že toho koně a ta bradla rozměľnil Kusejr, když o nich hovořil a na důkaz svého tvrzení ukázal panu inspektorovi hromadu pilin a smetí, to že jako z toho koně a bradel zůstalo. No. Pan inspektor to nechtěl panu ředitelovi věřit. Tak pan ředitel zavolal žáka Kusejra do ředitelny a řekl Kusejrovi, aby pohovořil o, o, o, — ne o čem? Třeba o botách pana inspektora, ne? Pan inspektor souhlasil, Kusejr hovořil a pan inspektor uvěřil! Odcházel v galoších (vy-půjčených od školníka) a v aktovce si místo svých černých polobotek nesl tři a půl páru dětských botiček. A to ještě štěstí, že Kusejra zarazili u těch dětských botiček!

Ovšem kam s Kusejrem po maturitě? Ono se totiž nevědělo, jaká že je Kusej-

rova praktická upotrebitelnost. Jako co a jako kde by mohl jako on fungovat. Jedni mínili, že by snad mohl vystupovat ve varieté, jiní, že by mohl být upotřeben v kamenolomu při výrobě šterkopísku. Ale zbytečné starosti. Kusejr se uplatnil. A jak!

A jak? A jak! A jak a jak?

Tak a jak. Nejdříve něco k otázkám. Každý zajisté ví, že existují jen jedny důležité životní otázky, a to ty první. To jsou pěkné otázky, které se nikoho netýkají, nikoho nezajímají, a jsou žádoucí, neboť vlastně nejsou otázkami. No ano, ale co s těmi druhými otázkami, s těmi nepěknými, které jsou nepěkné hlavně proto, že jsou otázkami? Ale „co s nimi?“, to už je vlastně nepěkná otázka.

Tak nejdříve se tvrdilo, že ty druhé, nepěkné otázky vlastně vůbec neexistují. Ale to nebylo zrovna moudré. Protože už tím, že se říkalo, že neexistují, už tím se upozorňovalo na jejich existenci. Tak tedy se vytáhlo do boje proti otázkovitosti těch nepěkných otázek, že jako nejsou otázkami a podobně. Ale víte, jak to v životě chodí. Jakmile proti něčemu bojujete, tak jen zdůrazníte, ba zveličíte význam toho, proti čemu bojujete. A znáte lidi. Když je někde něco proti, hned si

toho něčeho začnou všimát i ti, které to jinak v životě nenapadlo. A nakonec se těmi nepěknými otázkami jako otázkami začali zabývat i ti, kteří proti nim jakožto otázkám bojovali, a to byl extra malér.

V téhle kritické situaci nastoupil náš Kusejr. Byl vyzván, aby se těmi nepěknými otázkami zabýval. A Kusejr se pustil do díla. Nepopíral, nevyvracel, nevyvracel, nebojoval proti, jen s důkladností sobě vlastní o těch otázkách hovořil. A tak ty velké nepěkné otázky v krátké době rozmělnil na malé otázky, pak na ještě menší otázky a na docela právé otázčky, které už nebyly ani nepěkné, ani pěkné, které byly nijaké, a pak už nikdo nevěděl, oč na začátku šlo, nikdo nevěděl, jak zněla otázka a jestli vůbec nějaká otázka zněla. Tak Kusejr zlikvidoval, díky svému talentu, ty nepěkné otázky a všechno bylo pěkné.

Jistě by to byl Kusejr dotáhl hodně vysoko, nepotkat ho předčasně to nešťestí.

Na jedné takové besedě někdo Kusejra vyzval, aby řekl taky něco o sobě. A jak hovor plynul, Kusejr se jim před očima ztrácel, až zmizel a zmlknul docela. A od těchto dob víří Kusejr vzduchem. Jo, jo. Je stále s námi.

... Z ROHÁČE

Sú situácie, v ktorých sa každý človek zachová ako idiot. Potom o ňom povedia: „Konečne sa ukázala jeho pravá tvár!“

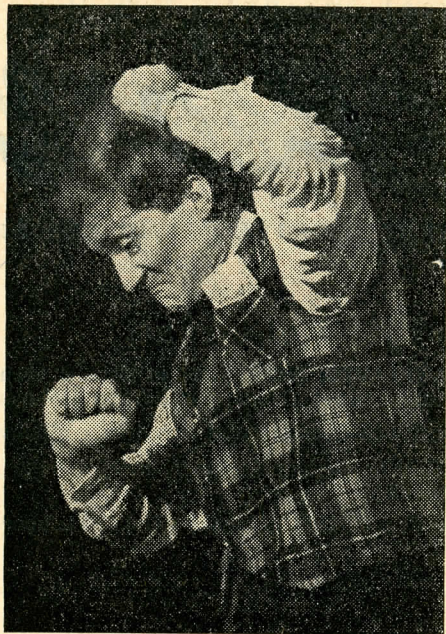
Mnohí z nás by neluhali, keby si pamätali, čo povedali predtým.

Kopal druhému jamu tak dlho, až z nej sám nevedel vyliezť.

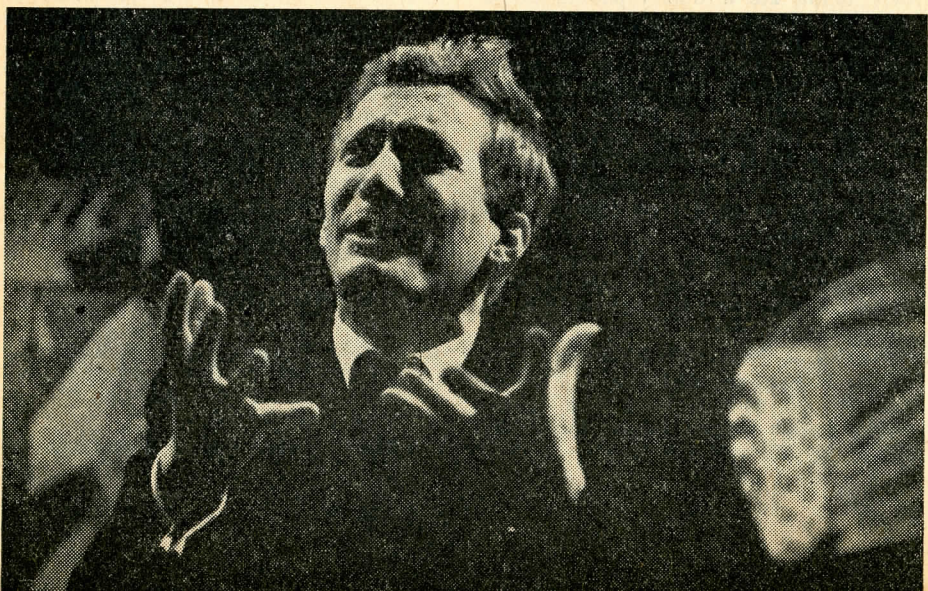
Hádzal mu polená pod nohy, aby ho učil zdolávať prekážky.

Som natoľko ostrážitý, že podozrievam už sám seba.

Snímky Milana Buchty z pohostinského vystoupení polského studentského divadla poezie STEP z Gliwic, které na scéně Tzv. divadla poezie v Praze v Ječné ul. uvedlo své dva poslední programy: hru Tadeusze Różewicze Svědkové aneb Naše malá stabilizace a kabaretní pásno z prací Ilfa a Petrova Rozveselené individuum

Sedavý průvoz

(ROZHLASOVÉ PÁSMO PRO ŠKOLY)

OSOBY A OBSAZENÍ:

VYPRAVEČ: herec, který si získá důvěru posluchačů, aniž by museli dávat pozor na to, co mluví. (Nejlépe rádiovkou srolovanou do čela.)

DĚDEČEK: sklerotický ochotník s třaslavým hlasem, avšak plný chuti do života.

JURKA: desetiletý pionýr, který mnoho prožil a u kterého nepřekvapí, že neustále poučuje.

2 VODNÍ KAPKY: členky dětského souboru.

VYPRAVEČ: Za časů, kdy ještě Vltava nebyla spoutána okovy přehrad, které jí nasadili smělí orli — betonáři, žil na břehu poklidné zátoky, nedaleko hradu Jestřebí, převozník — samotář. Jediným jeho majetkem byla dřeváková chalupa, dřeváková pramice a vyspravované bidlo na odpichování převozníka ode dna. Časy byly tehdy zlé a dno vypadalo podle toho. Zanedbané, nerovné, samá škeble, oblázek a proláklina. Proto dědeček raději seděl a nepřevážel, aby si nepoškodil bidlo. Ale byl celkem šťasten, neboť tenkrát měli na převoz jen sami agrárníci, lidé líní přeplavat řeku vlastní silou, a na ty měl dědeček pifku.

KAPKA: Pifka byla stará mušketa z napoleonských válek, kterou dědeček střelil agrárníky.

VYPRAVEČ: A věděl proč. Jednoho dne se dědečkovi narodil synek Jurka. Jakmile přišel na svět, začal pobíhat po břehu a upozorňoval dědečka na to, že by zde měla stát místo přívozu přehrada.

JURKA: Podívej se, dědečku, jak proud stáčí pramici po vodě. Řeka má sílu, která by mohla sloužit lidem. Mohla by svítit, roztočit kola v továrnách a chlé-

vech, mohla by zasévat obilí a chránit naše lesy.

SBOR KAPEK:

Chceme být užitečné,
nebuďte lidé netečné.
Vytkněte si zásadu,
postavíte přehradu.

DĚDEČEK: Na mou duši, chlapče! Na co ty všechno nepřijdeš! Sedím tu na břehu padesát let, ale tohle mě nikdy nenapadlo. Víš co? Dám tě na průmyslovku.

VYPRAVEČ: A tak odešel Jurka do Prahy, studovat na průmyslovku. Dědečkovi se, pravda, trochu stýskalo, ale na druhé straně se těšil, jak se Jurka vrátí a postaví přehradu. Těšil se, jak voda zaplaví jeho rodnou chalupu a jak se bude na stará kolena stěhovat padesát kilometrů odtud, do nové vesnice, kde bude moci chodit na schůze a zúčastnit se pravidelných cvičení CO.

VYPRAVEČ: Čas uběhl a na prahu stanul Jurka. Vyrostl, zmužněl, byl snědý a opálený od častého vysedávání po hospodách a v ruce držel podivný přístroj na třech nožkách.

DĚDEČEK: Jurko! Synku! Podívejme se,

jaký je z tebe orel — komsomolec! Kdepak bych se nadál, že se tady objevíš. A kdy už budeš inženýrem?

JURKA: Už jsem, dědečku. Přeskočil jsem čtyři roky průmyslovky a vzali mě rovnou na techniku. Do posledního ročníku. Přijel jsem zkrotit řeku. Postavit přehradu, jak jsem slíbil.

DĚDEČEK: A kde máš pomocníky? To ji postavíš docela sám?

JURKA: Docela sám, dědečku. Takové teď školí v Praze odborníky — novátory.

SBOR KAPEK:

Máme v sobě velkou sílu,
chceme sloužit lidem.
Těšíme se na tu chvíli —
do turbíny přídeme.

DĚDEČEK: A co to držíš v ruce, synku? Snad si mě nechceš vyfotografovat?

JURKA: I kdež, dědečku. To je theodolit. Na počítání hvězd. Přivezl jsem si jej, abych neplýtl časem po práci. Nový člověk se musí starat o to, aby se vyvíjel stejnoměrně, všestranně. A já už všechno dokonale znám, kromě astronomie. Také zde uspořádám recitační večer. Budu přednášet jen tak, do větru. Sosnám.

DĚDEČEK: Tak sosnej, hochu, sosnej. Půjdu se zatím poohlédnout po něčem k snědku...

JURKA: Ahoj, dědku. Já se zatím pustím do té přehrady.

VYPRAVĚČ: A Jurka si vyhrnul rukávy, obul si gumáky, aby mu nenatekla voda do bot, a začal krotit řeku. Zprvu se nechtěla nechat. Byla vzpurná a vzdoro-

vitá jako jarní hříbš. Ale Jurka se nedal. Krotil a krotil a svaly mu po těle jen hrály.

JURKA (volá): Pohlédni, starý — tak sa robí po našem. Dvakrát rychleji ti jde vše od ruky, máš-li vzdělání. Tak nějak — víš, jak na to. A co bys řekl, kdybych tě přihlásil na večerní školu?

DĚDEČEK: Dech se mi tají, když to slyším. Můj otec žil na přivozu sám, všemi opuštěn, když jsem se mu narodil, a do školy mě poslat nemohl, protože nevěděl, kterým směrem to je.

JURKA: A co kompas, dědečku? Ten jste neměli? Pšá krevl!

DĚDEČEK: Kompas, chlapče, to byla tehdá výsada převozníků — boháčů.

JURKA: S boháči jsme zatočili a s jejich kompasy jsme si také poradili. Přinutili jsme je ukazovat po našem.

DĚDEČEK: Správně, chlapče, správně. Proč by taky ne?

VYPRAVĚČ: A za družného klábosení dědečka a synka Jurky rostla přehrada jako z vody. Ráno začala hladina stoupat. Naposled se rozloučil převozník s pramíci, dotkl se prsty přivozu a v oku se mu zaleskla slza. Chystal se odejít do večerní školy.

JURKA: Nesmíte být, dědečku, smutný. Co jen radosti bude přehrada rozdávat. Pohlédněte: přijde bouře. Přijde povodeň. Hráz bude hrozit prasknutím. Už už, každou chvíli se to stane. A lidé budou stát tady dole a budou se těšit! „Nepovolí,“ půjde od úst k ústům. „Tu stavěl náš Jurka.“

([Jásavý hudební motiv.]

Mnoho je *povolených*, ale málo je *vyvolaných*, řekl fotograf prohlížeje filmy.

KAREL TRINKEWITZ

MÁ DALEKÁ CESTO

(Z vítězných písní soutěže Hledáme písničku pro všední den 1964)

Hudba: Jaroslav Dudek / Text: Zdeněk Borovec

Tempo di slowfox

p *Hmi* *E* *Hmi* *E* *A7/4* *A9*

Má dale-ká cesto. hůl tepe tě do kame-ne, vím, jsi samý
Tvůj prach mi však přesto pár šťastných dnů připomene. dnů, kdy jsem tu

F#mi *Emi7* *A7* *Gmi*

šrám, jsi samý prach, až trochu mám o sebe strach, že jdutak sám. Lé - tá
stál, mrňavý kluk, vprachu si hrál, bylo mi fuk, co bude dál.

Gmi6 *C* *G* *C9* *C7*

kolem nás oboušedé chmý - ří, lé - ta mé jizvy stvými navždy

E^b *A* *p* *D* *A* *D*

smí - ří. Má da-le-ká cesto, vím, že končíš

C# *mf* *F#mi* *Hmi* *D7* *G* *H7*

u pramene, tam tak, jako dřív najdu svůj klid, co budu živ chci věčně jít ve prachu

E *A7* *G* *A7* *D* *G* *p* *D* *G* *D*

tvém, kam, to už víš, nocí a dnem ke slunci blíž, - ke slunci blíž. -

PROČ SE TRÁPÍŠ

(Z vítězných písní soutěže Hledáme písničku pro všední den 1964)

Hudba: Josef Souček / Text: Rostislav Černý

Tempo di bossa-nova

mp *C* *E7* *Ami* *G7* *F*

Už se a - si ne - za - chráním, už ho rá - da mám. - A chátrám
to - mu ci - tu bráním, při - tom dávno znám, že plá - čem

G13 *G9* *G13* *11* *C6* *12* *C6* *C7*

tím, že se trá - pím. (Proč se trápíš?) Že se skrá - pím. (Proč se skrá - píš?) Už mě
tvář darmo

nikdo ne- za- chrání, už ho rá- da mám, - jen chátrám
 tím, že to skrývám, (nač to skrýváš?) v okně vadnu ne- vy - spá- ním, v noci
 zá- clo- nám vy - klá- dám, ským v duchu bdí- vám. (Ach, ty
 bloude.) Á za- tím co vlastně brá- ní, - co brá- ní
 mi prostě jít - a to po čem tou- žím, to po čem
 toužím, to po čem tou- žím si vzít. (A je klid.) Už ho nikdo ne- za-
 chrá- ní, už ho rá- da mám, jak blá- ho - vé, že se skrývá (co mu
 zbývá?) ná to, že se marně brání, - přijde zá- hy sám, - jen krátká -
 chví- le už zbý- vá. (Tak to bý- vá) (jak to zpívá) (tak to bý- vá.)

BOJ ZA ROVNOPRÁVNOST

Soudruzi ptactvo!

Víte dobře, že mám rád všechny.

Mám rád kočky.

Mám rád vrabčíky.

Mám rád stehlíky.

Mám rád sýkorky.

Mám rád pěnkavky.

Mám rád chochocho chocholouše.

Mám rád vlaštovky.

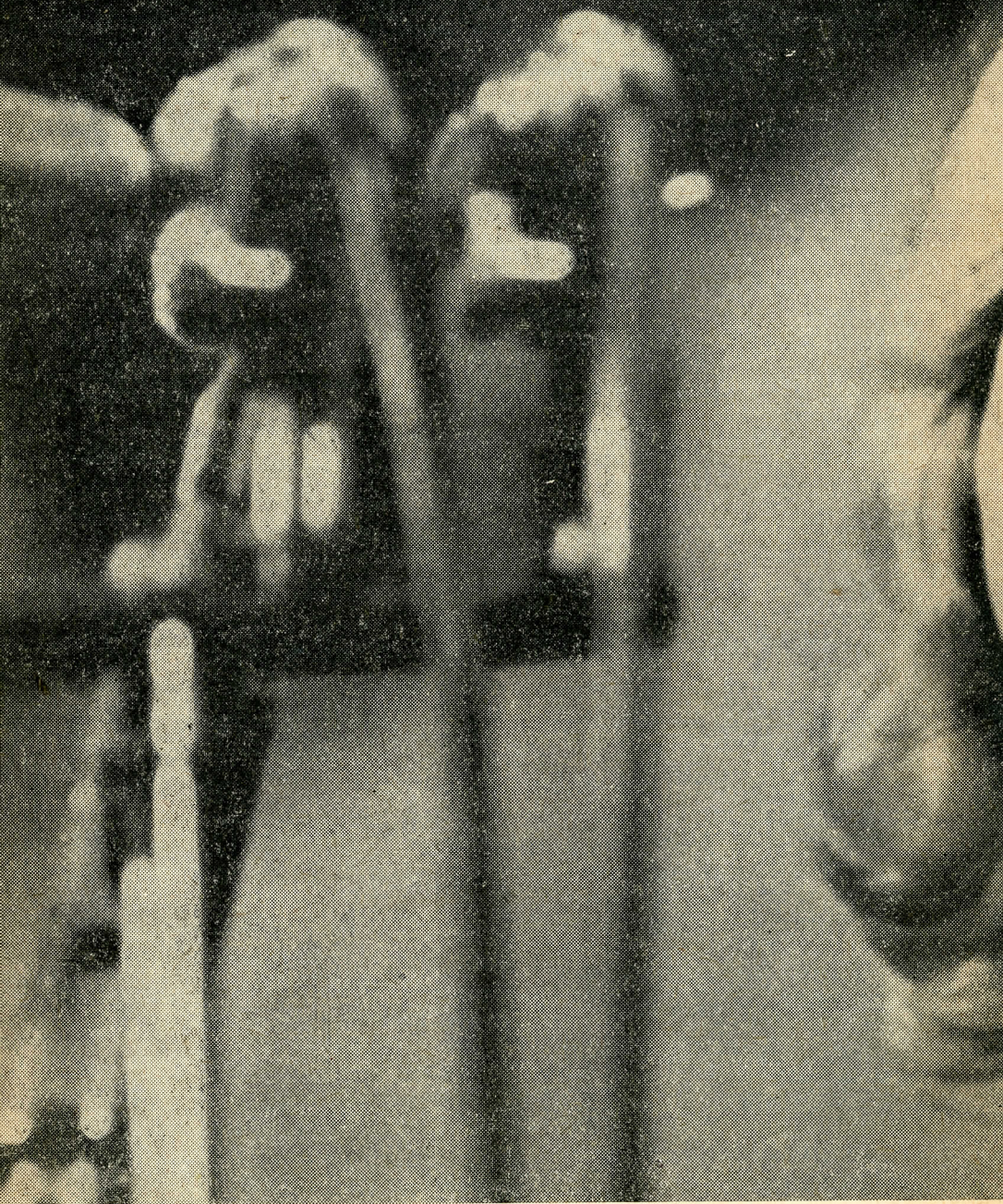
Mám rád strnady.

Mám rád všechny stejně.

Mějme k sobě blíže!

Nazdar!

Kocour.

EVA PILAROVÁ

Z TEXTAPPEALŮ D 123

D 123 je zkratka krnovského DIVADLA PRO 123 (nazvaného tak hlavně podle počtu židlí v sále Městské osvětové besedy), které má dnes za sebou několik textappealových večerů, výstav, diskusí a besed i osobitou inscenaci Skálovy, Fuxovy a Pantůčkovy komedie Drak je drak, uvedenou na VI. divadelním máji. V textappealových pořadech D 123 se uplatňují především domácí autoři, z jejichž tvorby přinášíme několik ukázek.

F. A. Šípek SEN A SKUTEČNOST

Probudila mne myšlenka
a byla neodbytná
jak touha po ženě
Zadrž ji vybědl jsem pero
mohla by odejít
jak přišla
A verš jsem strčil pod hlavu
Ráno mě probudili ptáci
a pod hlavou —
ani stopa jen dolík
Takový bývá sen a skutečnost
Přijde-li někdy opět
a bude žádoucí
neotevřu své oči předstíraje spánek
Třeba se urazí
vezme na sebe župan
a vykloní se z okna
Ráno ji mohu odprosit
ptačím zpěvem a ona
snad zůstane

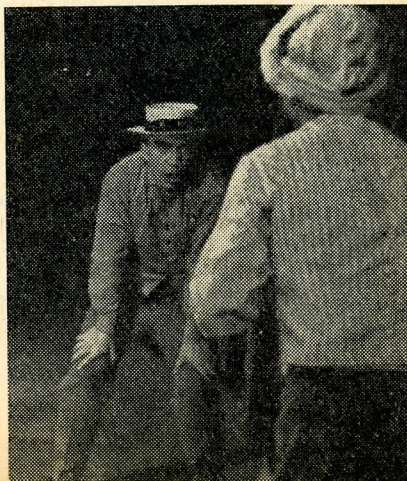
F. A. Šípek PROVĚRKA

Je-li tvá klopá pouhým svícem
je-li jen vývěskou
toho co nemáš v srdci
vztáhni svou kostelnickou dlaň
a zhasni
zamáčkni na chvíli ten plamínek
který tě pálí —
není-li pod ním tma
a srdce nekulhá-li
krok zpět za pěstí ve slovech
Za pěstí která kdoví
zda ví jak chutná nepřátelská tvář

Ale i ten kdo hvězdu
hluboko v srdci schovává
může mít v ohni dvě želízka
a když mu jedno zchladne
když neví kudy kam
spěchá svou hvězdu vytáhnout
je to tak snadné
mít pro ni v kapse kout

Pouze ti jejichž jména
jsou pod hvězdou
jež skromně k nám svítí z pomníků
jsou prověřeni

Režisér krnovského Divadla pro 123 Jaromír
Navrátil v satirické revui K. Pokorného Blá-
zinec v Atom-baru

Jaromír Navrátil

SLOVO

Slovo slovo má v češtině pět písmen. Všech pět je stejně důležitých. Nelze jedno písmeno od ostatních odloučit. Slovo slovo by tím pádem ztratilo svou osobnost. Jeho osobnost je zachována, má-li svá písmena v pořádku, neztrácí-li se jedno od druhého.

Čeština má hodně slov.

Jazyky celého světa — cikánština,
angličtina,
ruština,
němčina,
španělština,
hebrejština, čínština,

italština, řečtina, švédština

a další,
a jiné
a všechny ostatní —
mají dohromady slov mockrát víc...

Po celém lidském světě se po celý lidský věk, v každém roce, měsíci, dni,
každou hodinu,
každou minutu,
každou vteřinu
všech slov lidmi používá.

A lidé povídají a odpovídají, šeptají i křičí, referují a přednášejí a nanášejí a řeční
a rozpovšechňují a zdůvodňují a souhlasí a nesouhlasí,

mluví,
mluví,
mluví,

všechna slova z celého světa každou vteřinou vylétají do
ohromného kolotoče slov a bez ohledu na zákony gravitace se točí a víří,

a někdy tak moc,
tak moc,
tak moc,

že někdy nemůže být divu, když bez ohledu na zákony gravitace i bez zřetele na jiné zákony, pravidla, zvyklosti, hygienická, bezpečnostní a další možná opatření, jak si je lidé vynalezli,

se někdy

v ohromném světovém bludišti slov

ztrácí nepatrné, malé, krátké slovo, které má v češtině pět písmen:

láska.

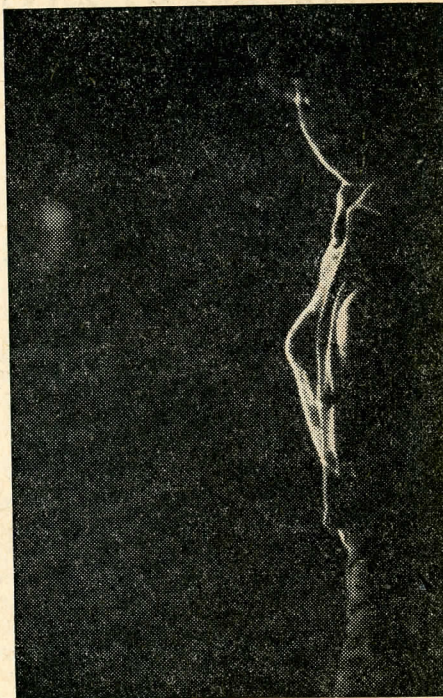
Takže potom lidem někdy nezbyvá, než aby povídali, odpovídali, šeptali, křičeli, referovali, přednášeli, nanášeli, řečnili, rozpovšechňovali, zdůvodňovali, souhlasili, nesouhlasili, mluvili

a mluvili
a mluvili
bez lásky.

Dušan Cvek

KOČÁRKY A DOMKY

Šel jsem takovou ulicí
Kde před každým domem
Čistým a starostlivým jako stařenka
Stál dětský kočárek
A pootevřené dveře poledne předlo
A všechny děti spaly slabounké nožičky
Křivé a krátké už už našlapovaly do života
Připadalo mi
Že je den narozených dětí
Den kočárků den bělostných plínek
Den pootevřených dveří
Zatím byl čtvrtek jako trám
Den nadobyčej obyčejný
Pod nohama křupal vyhřátý písek
V ulici nebylo člověka
Jen za vzdušnými plůtky
V kočárcích krásných a bílých a houpavých
Jako jejich sny
Úpěnlivě dřímali neforemní kolibříci
S velikými moudrými hlavami
S malými zafatými pěstičkami
S neviditelnými křidélky
Sladce zmožení světem
Jenž stál udýchaný
Opodál

Dušan Cvek

PŘÁTELĚ

Vzpomenete-li si na lásku	tedy vzpomínejte
Rovněž tak na zármutek	většinou bílý
Jako by se na něj dalo psát	a malovat
Něco jiného	třeba klikatou čáru pohledu
Třeba chvění citlivé jako seismograf	
Třeba i zastavení	prokládaná
	nepředvídaností pohybu
Jenom ne klid	
Přátelé	jenom ne klid
K něčemu	přibitý dlouhým hřebem
V nás	
Raději	Zas tu lásku
	Zas ten zármutek

TÁBORÁK UŽ ZHAS

Trampeká písnička z televizního seriálu Písničky na zítřa
Hudba: Zdeněk Petr / Text: Ivo Fischer

Klidně A7 D A7 D Emi7 A7

Půlnoc mi do stanu kouká, táborák přestal už hrát, za chvíli celý

D Hmi7 E7 A7 D

les i louka půjdou s námi spát. Potok si v údolí brouká,

A7 Ami H7 Emi F# G (Bb7) D A7 D D7

kolem je ticho a mír, časový signál do tmy houká starý moudrý výr.

G D7 Ami7 D7

Tá-borák už zhas' a kolem nás jen voní jehli-čí a černá tma krok

G C C# C6 C7

měkký má, jak tlapy ko-čí-čí. Svět už dávno ztich' jen ve větvích si

G C G A7

stromy šep-ta - jí a měsíc nad námi sbí-lý-mi hvězdami se

D7 G

schá-zí po-ta-jí. Tá-borák už zhas' a čeká nás teď

G7 C G Ami7 D7

lůžko z jehli-čí. Jen spi a lež tak dlouho, než zas kohout za-kři-

G C G C Ami7 D7 G

čí. Jen spi a lež tak dlouho, než zas kohout za-kři-čí.

PŘIHLÁŠKA VYNÁLEZU PATENTNÍMU ÚŘADU ČSSR

Letošní dovolenou věnoval jsem z vlastní iniciativy průzkumu pionýrských táborů. Radosný obrázek, svědčící výmluvně o moudré a všestranné péči našeho lidu o zdárný tělesný i duševní růst naší nové směny. Viděl jsem jídelny kryté průsvitným zeleným laminátem, pingpongové herny s přepážkami z plexiglasu, umývárny v pastelových barvách a překrásné ruské kulečnické z mořeného dřeva. V jednom táboře mohl jsem se napít z automatu na limonádu dokonce tří jakostních druhů, v jiném mi vedoucí s pýchou ukázali silonový stan se dvěma televizory.

Jaký to pokrok od dob, kdy přicházeli jsme jako skauté, mládež svedená reakční ideologií, do předu zcela neprefabrikovaných lesů, kde naši fyzické síly bylo zneužíváno k hrubé práci, spojené s výstavbou táborů, a to při neohodnotné stravě, kterou jsme si nezřídka museli vařit sami! Nechce se ani vzpomínat na to, co vše napáchal kapitalismus! Ten kapitalismus, jenž skautům do jejich zákona vložil pokryteckou povinnost vykonat alespoň jeden tzv. dobrý skutek denně! Skauté např. měli převádět staré lidi přes rušné křižovatky. Ovšem, takovými to směšnými charitativními opatřeními nemohli skauté nikdy vyřešit sociální problémy kapitalismu, a s takovýmto pseudomorálním převáděním důchodců přes dnes zdaleka ne tak rušné křižovatky jako v kapitalismu nemají a nechťají naši pionýři mít nic společného.

O jejich morální růst pečují stáby kvalifikovaných odborníků, a mohou říci, že skutečně svědomitě. V jednom táboře zúčastnil jsem se např. během pouhých

dvou dnů tří přednášek o dějinách dělnického hnutí, dvou besed o knize Problémy pionýrství, jednoho školení o významu pátého sjezdu ROH pro hnutí Jiskřiček a jednoho biologicko-agronomické praktika v silážní jámě nedaleko státního statku.

O výživu pionýrů je také po všech stránkách vzorně postaráno. Jak mi sdělil vedoucí kuchyně, připadá na jednoho pionýra tři a půl polárky denně, což je nejlepším vysvědčením životní úrovně našeho lidu.

Mohu tedy s uspokojením prohlásit, že naše mládež má všechny předpoklady vyrůst v mládež zcela jinou, než jsme byli my.

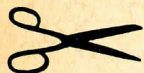
Při všem tom radostném zjistil jsem však přece jen jistý nedostatek, k jehož odstranění směřuje můj vynález, který tímto předkládám Státnímu patentnímu úřadu ke schválení. Shledal jsem totiž, že v noci spí pionýři poněkud neklidně, že se často obracejí z boku na bok. To je samo o sobě z hlediska zdravotního nezávadné, dokonce prospěšné, neboť to umožňuje střídavý odpočinek jedné i druhé poloviny žaludku, na nějž zmíněná životní úroveň klade zvýšené požadavky. Zároveň však se při tomto obracení spotřebovává značné množství energie, jež má být spánkem právě obnovována. Tento nedostatek bez zbytku odstraní můj speciální, mechanický Obraceč pionýrů „Radosný zítřek“.

Je to přístroj, jehož základem je lůžko tvaru dutého půlválce, uloženého na výkyvné poloose, jež se vychyluje pomocí pravoúhlých ozubených táhel. Pionýr ulo-

žený do obraceče zaujme základní polohu na zádech. Vychýlením táhla vlevo je obrácen na pravý bok, vychýlením ve směru opačném na bok opačný. Přístroj může být montován v sadách po dvou či čtyřech dle velikosti stanů, a to v provedení Standart a v provedení De Luxe. U modelů Standart provádí se vychylování táhel ruční silou osob k tomu určených, jimiž mohou být popřípadě i síly nekvalifikované, prošlé toliko třídním kursem technického minima pro vychy-

lovače obracečů pionýrů „Radostný zítřek“. U modelu De Luxe se táhla vychylují elektricky při minimální spotřebě 0,01 kw na jedno obrácení jednoho pionýra.

Jsem přesvědčen, že tento můj přístroj s konečnou platností a nad slunce jasněji bude demonstrovat naprostou převahu naší socialistické výchovy mládeže nad zastaralou výchovou kapitalistickou a přispěje výrazně k výchově nového, krásného člověka.

... Z PLAMENE

Z KNIHY PŘÍSLOVÍ

Čiň čertu dobře,

peklem se ti odmění. Ale budeš tam mít teplej flek.

★

Dobrá hospodyňka pro pírků

i celou hus do plánu materiálového zásobování zahrne.

★

Dvakrát měř,

třeba i třikrát, stejně to máš placený od hodiny.

★

Kdo nejde s námi,

šel nejspíš na ryby.

★

Mnoho psů —

štěňata budou mít zmatek v rodokmenu.

★

Vy jste sůl země —

teď jen aby vás nějaká blbá ovce neslízala.

Vladimír Medek

ZELENÁ HUSA S FIALKOU

K. I. GAŁCZYŃSKI

18 OTÁZEK ADRESOVANÝCH NAŠEMU OBČANSTVU

Občane, proč ráno vstáváte a vycházíte z ložnice ve špatné náladě?

Proč se vám tak často stává, že vydáte peníze za hloupost?

Proč čtete Freuda, a ne například jízdní řád?

Proč se vám líbí vždycky to, co není k dostání?

Proč věšíte občas svým rodákům bulíky na nos, a když věšíte kabát, věšák se vám vždycky utrhne, což je — není-liž pravda — odrůda idiotské katastrofy?

Proč se s nedbalostí sobě vlastní domníváte, že kolega Maršíček se jmenuje Vlastimil, zatímco Vlastimil se jmenuje kolega Školaudy?

Pročpak (prosím) vysedáváte celé hodiny v kavárně, místo abyste začal pracovat sám nad sebou, holoubku?

Proč se vám ruština líbí méně než angličtina?

Proč podvádíte manžela, který — když si ho tak prohlédnete ze všech stran — má přece i své kladné stránky?

Proč při popíjení vodky myslíte s dojetím na své děti a docházíte k názoru, že je čokoláda moc drahá?

Proč, holubinko, nezašíváte ponožky, ale věnujete se veršování?

Proč se domníváte, že je na měsíci líp než u nás?

Proč, když jste si se mnou smluvil schůzku na osmnáct hodin v úterý, přiběhl jste udýchaný teprve v pátek ve dvacet čtyři hodiny a sedmnáct a půl minuty, protože umřela teta a měla pohřeb a přišlo a nachladl jste se a četl jste Větry od půlů, měl jste horečku a okradli vás, protože nebylo zamčeno, a zdálo se vám o páteru Koniášovi a recitoval verše Karla Bradáče a lampa zhasla a váza se rozbila a nastala katastrofa v důsledku tzv. nepředvídaných okolností — no?

SVÁTEČNÍ HÁDANKÁŘSKÝ KOUTEK PRO ČTENÁŘE ROZUMOVĚ OSLÁBLÉ

Válka, toto dějinné kataklyisma, nejednoho z nás poškodila na rozumu. Podle statistiky prof. Broučiňského alespoň u 2 milionů lidí nefunguje mozek, tento draho-

cenný aparát, tak, jak by měl. A zároveň jsem si povšiml, že ti, kdo v novinách řídí hádankářský koutek, uveřejňují tak těžké šarády a rebusy, že je nemůže ni-

kdo rozluštit, leda snad jednotlivce tak výjimečný jako — řekněme — Kaifáš. Ptám se tedy: proč je tomu tak? Kde pramení tento sadismus? Toto škodolibé tyranizování čtenářů, ne vždy geniálních? Proto tudíž — nežli odpovědní činitelé zaujmou stanovisko k tomuto komplikovanému jevu — dovolil jsem si, prosím, sebrat jisté množství hádanek, dostupných každému. Vždyť jak milé bude nejednomu otci rodiny, trpícímu na ischias, neuralgii, apoplexii a schizofrenii, rozřešit s bleskurychlou snadností pár těchto mých hádanek! Tak bleskurychlá snadnost navrátí již vzpomínatému otci důvěru ve vlastní síly, povzbudí jej a zároveň jej zahrne obdivem okolí, jež — jak je známo — nechová se patřičně k lidem rozumově oslabeným.

Toto jsou moje sváteční hádanky:

Má čtyři nožky, ocásek a dělá haf, haf?

Kdo objevil Ameriku a proč?

V stáji stojí, uchem stříhá. (Odpověď: holič.)

Které části těla užíváme k sezení v čekárně u zubaře?

Kdo je autorem veledíla: „Horale, necitíš žal, když odcházíš z rodného kraje, od rodných lesů a skal, potoka, šumění háje?“

K čemu slouží hlava?

Velmi velké hlediště. Velmi mnoho židlí. Velmi estetické jeviště. Všecko velmi estetické. Kandelábry a lustry. Lustry a kandelábry. Parfémy. Krémy. Atmosféra vrcholného intelektuálního napětí. Stratosféra vrcholného intelektuálního soustředění. V prázdném hledišti sedí osamělý divák a zívá. Na jevišti stojí asi dvacet mladíků i mužů, kteří se namáhají a trýzní. Co je to? (Odpověď: Recitační večer Takzvaného divadla poezie.)

VERŠOMÁNIE SE ŠÍŘÍ

Poznamenávám — hrůzně se šíří.

Například ve Varšavě v restauraci „U začarovaného koně“ (kulečník — záchody — pivo), když jsem si v šatně bral kabát, podal mi jej šatnář s těmito slovy:

Prosím, zde je aktovčička, kabáteček i hůlčička.

A mé ženě bez zakoktání odříkal:

A zde, neslychaná paní, pes a klíčka s papouškami.

A zároveň ji šatnář poeta odprosil za asonanci. Ovšem, pomijím mikrofakt, že náš psíček, milovaný Luli, byl nám vyměněn za bernardýna a jeden papoušek (Kultúrka) se ztratil. Co se dá dělat.

Ale vraťme se k té restauraci „U začarovaného koně“, čili k veršománii. Na zdech tohoto gastronomického objektu je plno nápisů jako:

Dej si husu přinést na podnosí, vždyť tvůj žaludek tě o to vroucně prosí.

anebo:

Houstičky — div divoucí!
Však pro blaho p. t. hostů
nebrat, prosím, do rucy!

Neopravujte prosím „rucy“ na „ruky“, neboť soudruh básník-restaurátor tu vytvořil tzv. překvapivý rým. Pokud jde o ko-, vážení přátelé, soudružky a soudruzi, -tlety, tak jsme si samozřejmě dali kotlety a číšník nám je přinesl se slovy:

Kotletky náš kuchař smaží,
každá osm deka váží.

A pak nám donesli kompot a všichni číšníci sborem zarecitovali:

Gaudeamus igitur,
i když najdem krysy půl!

A bohužel, vážení přátelé, kvůli té kryse byla výtržnost! Jeden host v brýlích se jako literát cítil dotčen a snažil se korekturami svého románu zmlátit hosta,

kteřý tvrdil, že je boxerem a box že je to nejlepší na světě. Jiný pán se vrhl na jistou slečnu s výkřikem „musíme zalídnit svět!“ a natropil spoustu škod. Petrolejovou lampu utrhli. Jednoho plešatého bili saxofonem, že prý za války kolaboval. A pak nám podali účet, samozřejmě ve verších:

Polívka — zcela čistá

Smažený květák — 300

Maskaryly — v těstě

Lampa — 1200

Psychologie — grátis

Vid', že to za mne platíš?

Prosím tě jako mrož.

Nemám už ani groš.

ZDŮRAZŇUJI, ŽE NAŘIZUJI NÁSLEDUJÍCÍ OPATŘENÍ:

V průběhu společenských večírků, zábav i schůzí není dovoleno bráti do huby nepřítomné osoby, čili výše uvedené osoby nepřítomné bráti na přetřes, tropiti si z nich soufky a zchlazovati si na nich žáhu.

Není dovoleno hráti idiotské a nudné divadelní hry.

V blízkosti domů obývaných básníky a malíři není dovoleno hlučeti, hráti na harmoniky a elektrofonické varhany a vyvolávat hádky, kteréžto mohou porušovati vnitřní klid pracujících mistrů.

Zakazuje se provádění osobní satiry, založené na vzájemném zakusování, poštipování jakož i na vyplazování jazyka.

Není dovoleno vypravovati staré vtipy.

Není dovoleno šplhati, lízati kliky, žvaniti, otáčeti se po větru a hráti „já na bráchu, brácha na mě“.

Zakazují tímto i jakékoli koukání klíčovou dírkou jakož i nadbíhání, užívání brilantiny na vlasy, padání kolem krku a líbání na obě tváře.

Současně upozorňuji, že:

Není dovoleno vytahovati se jako tričko a poklepávati po rameni.

Není dovoleno bráti roha, míti zaječí srdce a nemíti o ničem páru.

Není dovoleno hráti v přítomnosti nervózních osob na následující hudební nástroje: symfonály, hydraulické varhany, cimbrgáje a takzvané portugalské dudy.

Není dovoleno vyprávěti tasemnicové vzpomínky z vlastního života, protože to nikoho nezajímá.

Není dovoleno intrikovati, podlízati, donášeti, popichovati, štváti a roztahovati se.

Není dovoleno balamutiti.

Není dovoleno užívatí slov jako problém a koncepce. Je třeba pracovat.

Výše uvedená vyhláška nabývá platnosti dnem zveřejnění. Časopisům pražským, krajským i okresním se nařizuje přetisk výše uvedeného v plném znění, bez zkracování a hloupých komentářů. Proti osobám, které se proviní nedodržováním výše uvedeného, vyvodím nejpřísnější důsledky.

R a z í t k o

Podpis v. r.

Přeložila Vlasta Dvořáčková

(Z repertoáru Takzvaného divadla poezie)

Když jsem ho potkal poprvé
šlápl mi na nohu
Řekl jsem
Promiňte

Když jsem ho potkal podruhé
kopl mě do kolena
Řekl jsem
Promiňte

Když jsem ho potkal potřetí
praštil mě do břicha
Řekl jsem
Prom... Nemůžete dát pozor?
Do nemocnice mě odvezl vlastním vozem

A všude se začalo hovořit
o jeho novém socialistickém vztahu
k člověku

Byl mladý

Za to že nosil hlavu vztyčenou
často si páčil prsty

On ale nepřestal nosit rozhalenou košili
a do všech stran hýřil vtipem

Zestárl

Zůstal mu
vztyčený prst
a košilatý vtipy

VÁCLAV BĀRTA

Jiří Suchý na snímku V. Tachezyho

Píseň z pořadu Jonáš a tingl-tangl
Hudba: Jiří Šlitr / Text: Jiří Suchý

tempo di foxtrov

C G7

C#dim G7 *D7* *G7*

la la la la la la la la la la la la la la la.

The first staff of music is in treble clef with a key signature of one flat (B-flat). The tempo is marked 'mp' (mezzo-piano). The melody consists of eighth and quarter notes. Chord symbols above the staff indicate the harmonic progression: C major, Cdim (C minor), C major, A7 (A dominant seventh), and D7 (D dominant seventh). The staff ends with a double bar line.

1. Zjištěno je prý	vě-dec-ky	a doká- zá-no	svě-decky.	že	člověk mu-sí
2. Slečna, jestli se	ne-ple-tu,	chodila v	černém kor-ze-tu	a	pyšni-la se.
3. Křivka její- ho	ra-me- ne	byla by hodna	ka-me-ne	a	socha-řo-va
4. Zjištěno je prý	vě-dec ky	a doká- zá-no	svě-decky,	že	člověk mu-sí

G7 C C#dim Dmi G7 C Cdim C A7

mít něko-ho	rád.	Už přece za dob	A-da-ma	byla tu E-va
jak je utlá	vpa-se.	Když vítr no-hy	bez-děč-ně	odkryje slečně
mistrovského	majzlíku.	Stejně tak hrdě	vy-pja-tá	dvě běloskvoucí
mít něko-ho	rád.	Už přece za dob	A-da-ma	byla tu E-va

s vnada-ma,	ten případ jistě	rače všichni znát.	A pro-to-že a-
skuteč-ně,	já myslím,	že snad u-to- nu v té kráse.	A kdybych vám chtěl
pou-pa-ta,	kve-toucí ne-vin-ně ve stí- nu krajzálíku.		To všechno to jsou
s vnada-ma,	ten případ jistě	rače všichni znát.	Ta slečna, kterou

ni já nejsem vy-ji-meč-ný,	-	ve-třel jsem se do přízně jedné hezké slečny,
popsat ještě je-jí bo-ky,	-	po-tře-boval bych na to aspoň čtyři sloky,
be-ze sporu je-jí kla-dy,	-	ze kte-rý-mi si ne-ví člověk někdy ra-dy,
jsem vám tady prac-jící popsal,	-	sa toujem ja-ko blázen dnes a denně hopsal,

C7 *F#dim*

1.-3.a prá-vě tak, jak ten A-dam, pod tí-hou její krá-sy padám a

4. pod

Rubato

Dmi *G7* *C* *4.F*

je mi při tom do zpě-vu. La la la tí-hou krá-sy toho ha-da dnes-

C *A7* *Dmi7* *G7* *f* *C* *pff* *Tempo di foxtrot*

ka už ji-ný A-dam pa-dá a je mu při tom do zpě-vu. La la la

G7

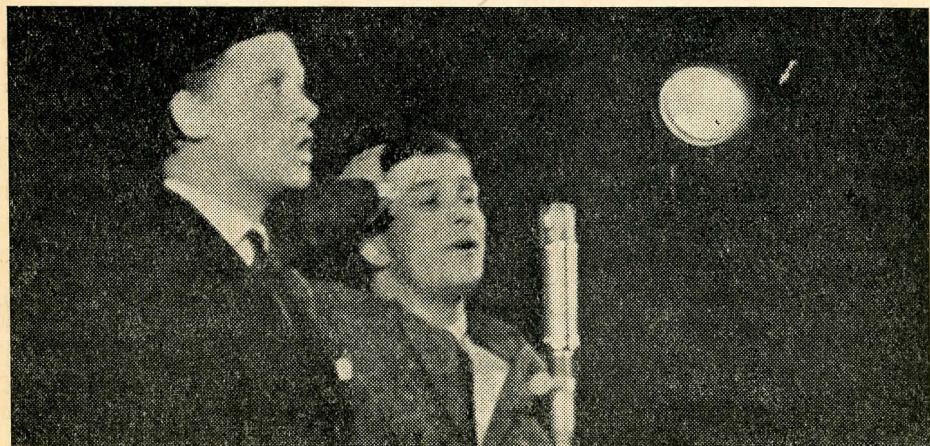
la la

C *C7* *F* *F#dim* *C* *Gmi*

la la

A7 *D7* *G7* *C*

la la

Jiří Šlitr a Jiří Suchý v novém pořadu Divadla Semafor Recital 64; foto V. Šťastný

ŘETĚZ

[I. cena v mezinárodní rozhlasové soutěži 1963]

Z repertoáru Evy Pilarové

Hudba: Georges Liferman / Původní text: Jacques Mareuil /
Český text: Bohuslav Nádvozník

Tempo di slow-rock Refrén

Ami Ami7 D9 G7 C Ami Cmaj7 C6

I love you, ich liebe dich, je t'aime, te

C Ami D9 F6 Dmi7 G7

quiero, ti voglio bene je t'aime... z těchto něžných slov člověk stvořil kov pro řetěz
Tou ces mots da-mour, tous ces mots tour à tour font la

Dmi7 G7 Ami Ami/ D7 G7

vzácný. - Věta za větou jako články jsou řetě-zu lás - ky. I
chaîne chacun les attend, c'est a-vec le printemps qu'ils revien-
nent.

C Ami Cmaj7 C6 C Ami

love you, ich liebe dich, je t'aime, te quiero, ti voglio bene je

D7 F Dmi7 G7 Dmi7 G7

t'aime tímto řetě-zem zemi spojovat jdeme, ať vládne lás-ka jen! I
et tous ces mots-là tu me les dis tout bas quand je suis dans tes bras:

1. Ami Ami7 D7 G7 C 2. Ami Ami7#

love you, ich liebe dich, je t'ai-me. I love you, ich liebe dich, te

Ami7 Ami6 Dmi7 G9 C G9 C

qui-e-ro, ti voglio bene, je t'ai - me.

...z programu Večerního Brna k nonstop-nonsensu Milana Uhda Král Vávra

Základní práva ústavy šosovské

Od Karla Havlíčka Borovského
(krycí značka Šotek)

- § 1. O víře.
Každý Šosák¹⁾ smí potají věřiti a mysliti co chce.
- § 2. Řekne-li to ale nahlas, bude oběšen.
- § 3. Svoboda učení.
Každý občan Šosovský smí dávati kondice.
- § 4. Osvěta.
Vinopalny budou na státní outraty zřízeny a rozmno-
ženy.
- § 5. Svoboda tisku.
Tisknout smí šlechta a ouřednictvo.
- § 6. Právo petiční.
Prosit může každý — dostane-li co.
- § 7. Asociace.²⁾
Shromažďovati se budou mrtví na hřbitově.
- § 8. Osobní bezpečnost.
Každý v žaláři je osobně bezpečný.
- § 9. Zavřít se nesmí nikdo, pokud není chycen.
- § 10. Právo domovní.
Doma je každý nejjistější před deštěm.
- § 11. Psaní, která se na poště čtou, musí se zase zapečetit.
- § 12. Stav obležení je zadarmo a bez žádosti.
- § 13. Ostatek se rozumí samo sebou.

¹⁾ Zpátečník

²⁾ Spolčování

JE TU NIEKTO ?

TRAGIKOMICKÝ DIALÓG

OSOBY:

Pán vo fraku, s bielou slepeckou paličkou a s čiernymi okuliarmi (P).
Športový typ (Š).

Pán vo fraku sa neisto pohybuje po scéne.

P: Je tu niekto?

Na scénu vbehne „športový typ“.

Š: Aha ho! Kto to tu takto tápe?

P (*zavadí o neho, ohmatáva ho*): Je tu niekto?

Š: Pozor, som štekľivý... Vy tu niekoho hľadáte? Nie som to náhodou ja?

P: S a, štekľivý priateľko, s a.

Š: Nuž, tak sa hľadáme. Nebudem vám prekážať. (*Chce odísť*)

P: Okamih!

Š: Prosím.

P: Okamih je naoko ušitá buda.

Š: Povedzme. A takto doma sú všetci zdraví?

P: Ktovie. Ale čo sa toho okamihu týka, zdá sa, že je to doba zrakového vnemu, medzi dvoma mihmi očných viečok. Sme chudáci, mihmi očných viečok neustále oddelovaní od vizuálneho sveta.

Š (*prekrvuje si svaly v pružnom pohybe*): Počujte, nie ste vy náhodou cudzia ideológia?!

P (*elegantne si sadá*): Komu ako. (*Čistí si veľkou vreckovkou okuliare*) Mne ide iba o to, aby každý vychádzal sám zo seba.

Š: To teda chcete veľa. (*Cvičí*)

P: Viem. Ale to je jediná možnosť, ako sa človek vidí s odstupom.

Š (*uvolňuje sa*): Hm. A je na to videnie sa, či vyjdenie zo seba nejaký recept?

P (*ukáže na oči*)

Š: Pomocou zraku?

P: Hej. Zrakom, obráteným do seba, sa možno obstojne zbadat.

Š: Mne sa to akosi nevidí...

P: Viem. Mnohým sa pri tom obracaní zraku oči príslušne neakomoduujú.

Š: Neakomoduujú?

P: No. Proste sa vidia hmlisto, iba sa tušia a tak.

Š: Možno im to nestojí za námahu. Ja reku, človek nech kuká pekne rovno pred seba a hotovo. K čomu je to škúlenie do seba? He?

P: Stojí to za to. Veď všetko, čoho je človek schopný, stojí za to.

Š: Myslíte, všeobecne? Ako heslo?

P: Božechráň! Osobne. Veď všetko, čo pri naša osobný úžitok, stojí za to...

Š: Hm... A aký máte úžitok z toho, že sa vidíte?

P: No ako nijaký.

Š (*vítazoslávne*): A vám to stačí?

P: Pravdaže. Stačí mi, že v tú, na oko nijakú chvíľu, nevidím nič. Prevracajúc oči zo seba navonok a opačne, ponechávam sa okamih v blaženej ničote. Je to síce len také malé, maličké nič, temer nijaké, chýba mu dostačujúca vzdialenosť medzi zrakom a samým sebou, čo je fyziologicky zhola nemožné, ale existuje. Dokonca v takej miere, že to už mnohým stačilo, aby v ňom uzreli požehnané vykúpenie sa od hriešnych zrakových vnemov. Smutné... ja v ňom vidím iba vhodný spôsob tréningu pre samovraždu. Nuž čože, človek ide s dobou...

Š: Mne je z toho vášho nič nanič... bhff...

P: Naozaj? To som rád!

Š (*obozretné*): Ale, ale, azda nie ste sadista?!

P: Kdeže — humanista najhrubšieho zrna. Mimochodom, čo je humanizmus? No? Nič iné, než masochizmus najhrubšieho zrna. Dôsledné presadzovanie ľudskosti až do roztrhania tela. A stáva sa sadizmom iba vtedy, ak to žiadame od iných... Ale odbočili sme. (*Oživne*) Vraveli ste, že vám je z toho nič nanič? Výborne. Cítite ho teda —

Š (*rozčúlene*): Ja že ho cítim? Ja?!

P (*podpichuje*): Ste dokonca tak trochu bez seba —

Š: Vylúčená vec. Všimnite si, aký som kľudný a vyrovnaný. (*Napína svaly*)

P (*tvrdó*): Ste úplne vedľa. Na to môžete zobrať jedl

Š (*chce vec obrátiť na žart*): V poriadku, zoberiem. Aspoň budem konečne raz poriadne napajedený... Počkajte, starý, máte fajn cylinder a sekáčske okuliare. A švihovú vychádzkovú paličku. Sekne vám to. S dovolením. (*Nasadzuje si cylinder, okuliare a točí slepeckou paličkou*) Nakoniec to ešte príde do módy...

P: I mne sa tak vidí. A mrzí ma to, ved ktovie... (*Zmizne zo scény*)

Š: Počkajte, ešte sme spolu neskončili, mám k vám hrču otázok. (*Pohybuje sa neisto*) Kde ste? (*Do publika*) A vôbec... Je tu niekto? (*Neisto odchádza na opačnú stranu*)

(Z programu súboru Amfor)

T. J A N O V I C :

KOHÚT

Stalo sa nešťastie.

Z kraja nám prideliť kohúta, ktorý nekikiríka.

Občania samozrejme prichádzajú neskoro do práce a prémie sú v ťahu.

Zdalo sa, že situáciu vyrieši miestny hodinár.

Zaobstaral nám veľký chrómovaný budík.

„Súduhovia,“ vykrikoval kohút, „nechápate, vy si necháte radiť od hodinára, ktorý mal súkromnú živnosť!“

Nedalo sa nič robiť, budík putoval na smetisko.

Dochádzka občanov sa ešte viacej zhoršila.

Poučenie: Vždy sa nájde smetisko, na ktorom možno byť kohútom!

TY CHOĎ Z KOLA VON...!

Na scénu vojdú dvaja muži a ženy. Postavia sa do polkruhu. Pred nich sa postaví dirigent a začne vyčítať.

MUŽ:

Eniky, beniky, kliky, káre,
predávame kalendáre.

A ten, kto je slon,
musí z kola von!

Tak, jedného už máme. Staňte si tu
vedľa!

Prvý vyčítaný smutne odchádza z polkruhu a postaví sa vedľa.

MUŽ:

Aci, kaci, kačky, mačky,
pečú v lese tri špekáčky.

Cingi, lingi, bon,

ty choď z kola von!

Už máme dvoch. Staňte si tam! Tak...
a ešte jedného.

Na scénu vojde vedúci, postaví sa bokom

a pozerá sa na účinkujúcich. Druhý vyčítaný s plačom odchádza z polkruhu a stavia sa vedľa prvého.

MUŽ:

Ideme ďalej...hotovo?

Tanci, lanci, usmrkanci,

varili pálenku v hrnci,

včera pili, dneska pili,

z podniku ich vyrazili.

Von! A je to hotové. Súdruhovia, a tak
ste sa báli!

VEDÚCI: Prepáčte, že vás vyrušujem, ale
už sa na vás chvíľu pozerám, a vy sa tu
hráte ako malé deti. Že sa nehanbíte!

MUŽ: Prosím, súdruh vedúci, my sa ne-
hráme a ani sa nehanbíme. My sme si
totož práve zvolili dielenský výbor
ROH...

(Z programu estrádno-agitač-
nej skupiny vo Svite)

M. VANEK

SITUAČNÁ POVIEDKA

Cez týždeň bezpečnosti som bezpečný.

Cez mesiac šetrenia našich lesov necho-
dím do lesa.

Na deň žien sa ku všetkým ženám sprá-
vam úctivo.

Cez mesiac sporivosti odkladám korunku
ku korunka. (Dokonca i z chrupu.)

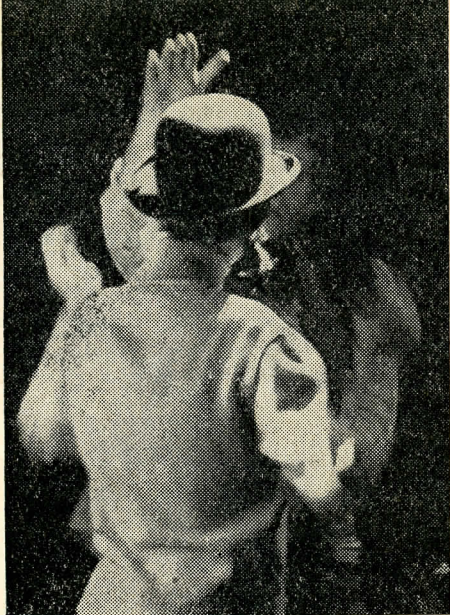
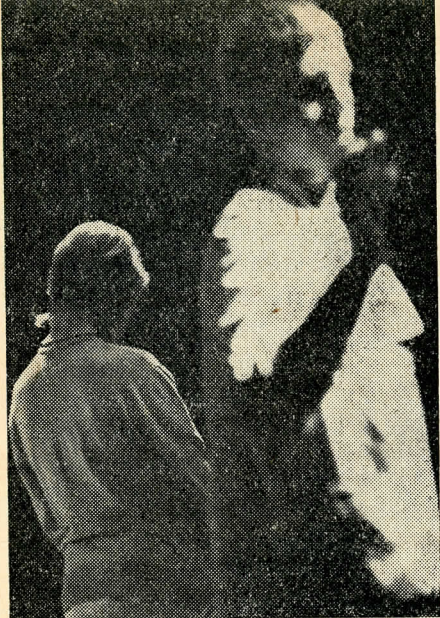
Na deň armády sa teším.

Na deň železničiarov pijem železité mi-
nerálne vody.

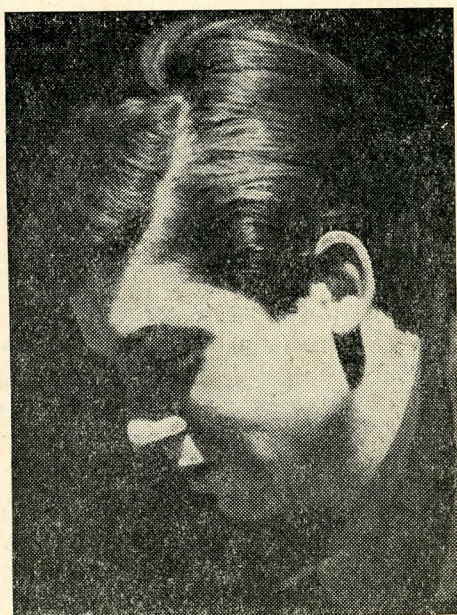
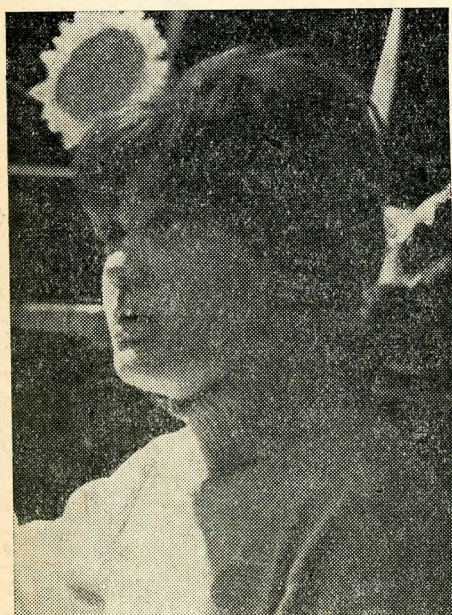
Cez mesiac knihy čítam.

Na deň baníkov banujem.

A na sviatok práce pre zmenu pracujem.

Divadlo dědečka Tadeáše z Prahy uvedlo pořad Ondřeje Suchého Malíř a devět slunečnic, k němuž složil hudbu A. Lakatoš; foto R. Walenta

Po kom to dítě je?

OTEC: Já si zapálím! Na všechno se vykašlu a zapálím si! V podniku jsem si dal jako první socialistické závazek, že nebudu kouřit, jenom proto, aby měl kluk z mé strany dobrou posudek. A co? Zase nebyl v Pionýru! Řekne, že jde do Pionýra, a zatím jde do biografu. Jak já teď vypadám? Co je mi platný, že dělám v rodičovském sdružení, když synáček nechodí na pionýrský schůzky?

MATKA (*tiše štká*): Jak já budu vypadat v uličním vejboru?!

OTEC: A na schůzi rodičovského sdružení bude Krhejl z našeho podniku! Zejtra toho bude plnej podnik. Řeknou — kluk mu nechodí do Pionýra, soudruzi! — pozor! — nevím, nevím!! Dyť mě ten holomek úplně kádrově znemožní! A co mi to dalo práce, než jsem ho do toho Pionýra dostal! Himl!!

MATKA: Jarouši, nerozčiluj se!

OTEC: Jak se nemám rozčilovat? Dyť já kvůli tomu darebákovi nekouřím, aby se jednou dostal na vysokou školu, a von si lítá po biografech! Kdy my jsme byli naposledy v biografu? To už ani nepamatuju! Místo biografu lítáme po schůzích! — Ale já se na všechno vykašlu! Zapálím si! A basta!

MATKA (*tiše štká*): Co budeme dělat?

OTEC: Vydědíme ho! Zřekneme se ho!

MATKA: To snad nemyslíš vážně!

OTEC: To myslím smrtelně vážně! — Podívej se — já dělám v rodičovském sdružení, v podniku se můžu přerazit, беру функce, který nikdo nechce. Proč? No jedině proto, aby to měl kluk dobrý, aby měl jednou klidnej, pohodlnej život. — Ty taky děláš v podniku co můžeš, večer lítáš po schůzích, domácnost chátará... Proč? No jedině proto, aby to měl kluk dobrý. — A ten kluk má jedinou povinnost: řádně pracovat v Pionýru!

SOUČASNÍK: A proč?!!

HLASY:

Abyste to měli dobrý vy, soudruzi rodičové!

Abyste to měla dobrý soudružka učitelka!

Abyste to měl dobrý soudruh ředitel!

Abyste to měl dobrý soudruh inspektor!

KLUK: Dobrý? No, dobrý. Mně je to volný! Čěgro!

Karel Gott na snímku Z. Jermáře

KDYBYCH NEBYL... (POZEMŠŤAN)

Twist z repertoáru Karla Gotta

Hudba: Jaroslav Dudek / Text: Jiří Aplt

Twist

B^b Gmi Cmi F7 B^b Gmi

Sor: Co kdybys, řekněme, nebyl co jsi. *Sólo:* Kdybych nebyl co jsem, kdybych byl

Gmi F Dmi Gmi C

kdo-koli, úplně cizí, zas bych se určitě, má milá, zadíval jen do tebe.

F B^b Gmi Cmi F

Sor: Má milá, do tebe. *Sólo:* Kdybych příkladně žil na jiný planetě, kde slunce mizí,

Dmi Gmi Cmi F7 B^b G^b

zas jen ty jenom ty bys' byla to moje modrý nebe. A-le, že jsem jen pozemšťan,

E^bmi H A^bmi D^b G^b E^bmi

já se potýkám rád se zemskou tí-ží. a ze všech možných světa stran vždy se za tebou

D^b F B^b Gmi Cmi

dám, za tebou bez potí-ží. Kdybych neznal co znám a člověk též někdy zapo-mí-

D+ E^b D7 G7 C7 F7

ná na modrou oblohu tvých o-čí nemo-hu za - a - po - me-

B^b Gmi E^b F7 B^b

nout. Má milá, nemo-hu za - po - me- nout.

Sor: Vždyť člověk též někdy zapomíná, ty ale nemůžeš zapomenout, vždyť člověk též někdy

Gmi E^b F7 E^b B^b

Má milá, nemo-hu za - po - me- nout.

zapo-míná. ty ale nemůžeš zapomenout, nemůžeš zapome- nout.

Evropa

Pokřivené traversy hranic
a nervózní vibrace vln
jsou rozpačité ze svého bytí

Vetchými památkáři chráněná požářiště
s pravými uhlíky pravého ohně
žebrají pánovitě o vstupné

Lidé prchají do polí
sedí s ranci na rozcestích
a ve chvíli zapomnění
ptají se kopretiny

má mě ráda — nemá mě ráda...

Nad'a Medvecká

Dítě

Z temna
rozbřesk poznávání
pak zvědavost
na dosah otevřené dlaně —
A velká důvěra
Slova
němé
neznámé
květiny jara
a den
píseň
z vysokých tónů
blízko absolutna
Nekončí
Nezačíná
Přišel

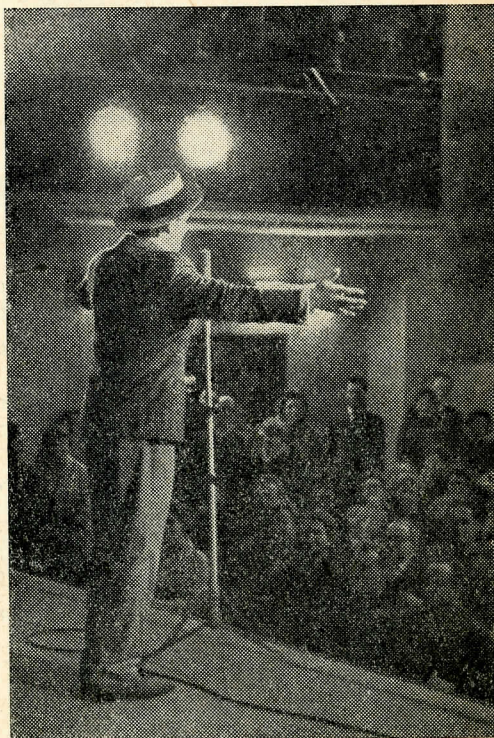
Eva Lacinová

☆☆☆

Punčochy ze tmy
a oči Othellovy,
Hamletův kostým
z půjčovny věků,
střevíčky kolombíny
a srdce Juliino.

Papírovou růži
mezi zuby,
falešný kámen do prstenu,
falešnější úsměv
na falešném chrupu.

Tak vypůjčení
z vypůjčeného
jsme
a říká se tomu
lidská existence.

Snímky V. Tachezyho a J. Červeného z poslední premiéry Semaforu Recital 64

Jindřich Honzl: Divadélko pro 99

Čtěte v Amatérské scéně

Č. 5:

- o olomouckém divadélku HEJ RUP a pražském Paradoxu,
- o názorech Jiřího Frejky a Jindřicha Honzla na amatérské divadlo,
- o voice-bandu E. F. Buriana,
- o poezii Vladimíra Holana, Jiřího Šotoly a Ladislava Dvořáka,
- o amatérském divadle ve Francii, Belgii, NDR, NSR, Anglii a USA,
- o Jiřím Mahenovi,
- o dění v našem amatérském divadelnictví.

repertoár malé scény

Ročník II, červen 1964 — Vydává ministerstvo školství a kultury v nakladatelství Orbis, n. p., Praha 2, Vinohradská 46 — Redakce: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Jaroslav Vedral — Redakční kruh: Jiří Bílý, Lubomír Doržžka, Pavel Fiala, Vladimír Fux, Miloš Hercík, Jiří Chlábec, Vladimír Justl, Miroslav Kovářik, Vladislav Stanovský, Josef Škvorecký, Ivan Verner, Jan Votruba, Ivan Vyskočil — Grafická úprava Miloslav Fulín — Adresa redakce: Praha 1, Vinohradská 3; telefon 221054 — Tiskne Knihstisk, n. p., provozovna 2, Praha 2, Slezská 13 — Rozšiřuje Poštovní novinová služba, informace o předplatném podává a objednávky přijímá každá pošta i doručovatel; objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, ústřední expedice tisku, odd. vývozu tisku, Praha 1, Jindřišská ul. 14 — Vychází jednou měsíčně, cena jednotlivého výtisku 2,50 Kčs. Toto číslo mělo redakční užávku 18. května. F-07*40283

F-07* 40283

© Nakladatelství Orbis, n. p., 1964

SPOLEČNĚ REDAKCI REPERTOÁRU MALÉ SCÉNY
 A AMATÉRSKÉ SCÉNY,
 VINOHRADSKÁ 3, PRAHA 1

Objednávám(e) k pravidelnému odběru

výtisků měsíčníku REPERTOÁR MALÉ SCÉNY
od č.

a výtisků měsíčníku AMATÉRSKÁ SCÉNA
od č.

na adresu:

okres

podpis

ZLATOVLASÁ ANABELA

Twist z repertoáru Josefa Zímy

Hudba: Jaromír Vomáčka / Text: Miroslav Jaroš

Twist-tempo (rychle)

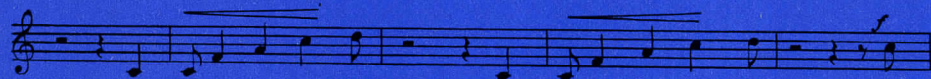
A-na-be-la měla zlaté vlasy sčela a tou září připomněla něhu archanděla.
Kvůli zlaté křtici e-lektrizující všichni její nápadníci byli chole-rici,

jedním slovem skvělá, jak by tedy nevě-dě-la, co ta křtice dě-lá, a tak jako včela
dovedli se zřící řeho-le i poustevníci, bez výjimky všici dali by si říci

toho zlata nabí-zela med. Kdo spatřil její vlas
o-ženit se popřeslici hned.

a jeho zlatý jas, za-pomněl co je čas a

zcela okouzlen tou křtící zapomněl i jméno křtící. A-na-bela měla zlaté vlasy sčela,

já bych jí to závi-děla, kdybych ne-u-mě-la to, co o-na dě-lá, kdybych si však vybrat směla,

z lásky bych ti zcela jako střela z děla do náruče přile-těla hned.

